

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
13 martie 2022**

**PROCES VERBAL
de motivare a soluțiilor pentru disciplina
Drept penal
29 martie 2022**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor - Drept penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept penal

Pentru concursul de promovare la Curte de apel au formulat contestații 14 candidați, astfel:

Teoretic:

Întrebarea nr.1G1 (15 G4) a fost contestată de 2 candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Infrațiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.322 Cod penal se consideră săvârșită atunci când acțiunea de falsificare a înscrisului sub semnătură privată - obiect material al infracțiunii, este urmată de acțiunea de folosire sau încredințare spre folosire a înscrisului falsificat.

Simpla falsificare a înscrisului sub semnătură privată nu constituie infracțiune, fiind necesar - sub aspectul realizării laturii obiective a infracțiunii, ca respectivul înscris să fie folosit de cel care l-a falsificat sau să fie încredințat altei persoane în scopul de a fi folosit.

Infrațiunea se consumă în momentul când executarea acțiunii de folosire a înscrisului falsificat (ipoteza care interesează în caz) este dusă până la capăt și se produce urmarea periculoasă a faptei, neavând relevanță dacă s-a produs sau nu consecința juridică urmărită.

Tentativa la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată există atunci când a început executarea acțiunii de folosire a înscrisului falsificat, dar executarea a fost întreruptă sau a rămas fără rezultat din cauza unor împrejurări independente de voința făptuitorului.

Folosirea înscrisului fals înseamnă a produce acel înscris ca dovadă a conținutului pe care îl constată, fiind depus, prezentat sau invocat în acest sens.

În speță însă nu a existat un început de executare a acțiunii de folosire a înscrisurilor falsificate, facturile falsificate fiind descoperite de organele de cercetare penală în biroul inculpatului Y cu ocazia efectuării unei percheziții. Or, așa cum se arată în enunțul speței analizate, nu a existat nicio manifestare din partea inculpatului care să releve un început de executare a acțiunii de folosire a înscrisurilor falsificate, dimpotrivă, precizându-se, în mod clar și neechivoc, că inculpatul intenționa să prezinte înscrisurile falsificate la sediul organelor

fiscale. Efectuarea perchiziției nu a constituit decât prilejul cu care au fost descoperite înscrisurile falsificate, nicidecum o cauză de întrerupere a realizării acțiunii de folosire a înscrisurilor, independentă de voința inculpatului, în condițiile în care nu a existat niciun început de executare a acțiunii de folosire a înscrisurilor falsificate.

Pe de altă parte, nu rezultă ca facturile falsificate să fi fost înregistrate în contabilitate (situație în care era îndeplinită în întregime acțiunea de folosire a înscrisurilor falsificate și săvârșită infracțiunea în formă consumată, iar simpla deținere a unui înscris falsificat, în absența folosirii lui, situația în speță, nu constituie decât un act preparatoriu, fiind corectă corecta de răspuns de la litera C.

Întrebarea nr.4 G1 (15 G2) a fost contestată de 3 candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Potrivit art.22 alin. (2) Cod penal, consimțământul persoanei vătămate nu produce efecte în cazul infracțiunilor contra vieții, precum și atunci când legea exclude efectul justificativ al acestuia.

Rezultă astfel că în cazul faptelor prin care s-a produs o vătămare a integrității corporale care a necesitat peste 90 zile îngrijiri medicale, consimțământul persoanei vătămate **poate fi reținut** drept cauză justificativă, în condițiile în care fapta în raport cu care se indică că se consimte de către persoana vătămată nu este o infracțiune contra vieții, ci o infracțiune contra integrității corporale sau sănătății, iar norma de incriminare de la art.194 alin. (1) lit.b) Cod penal (care corespunde faptei descrise) nu exclude efectul justificativ al consimțământului persoanei vătămate.

Prin urmare, varianta de răspuns indicată în barem la lit.A este corectă, în cazul menționat fiind pe deplin aplicabile dispozițiile art.22 alin. (1) Cod penal, conform cărora „este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită cu consimțământul persoanei vătămate, dacă aceasta putea să dispună în mod legal de valoarea socială lezată sau pusă în pericol.

Pe de altă parte, nu se poate susține că varianta de răspuns indicată în barem ca fiind corectă aduce în discuție o problemă de drept controversată, în condițiile în care rezolvarea este prevăzută chiar în cuprinsul dispoziției legale care reglementează condițiile necesare pentru posibila reținere a consimțământului persoanei vătămate drept cauză justificativă.

De asemenea, este de subliniat că în cazul absenței antijuridicității (efect care se produce în baza cauzei justificative) nu se mai pune problema vinovăției, deoarece aceasta interesează și trebuie constatată doar cu privire la o faptă tipică și antijuridică. În schimb, lipsa vinovăției nu afectează antijuridicitatea.

În raport de cele arătate, se poate face lesne distincția între antijuridicitate și vinovăție și, ca urmare, nu există motive care să justifice anularea întrebării analizate.

Totodată, nici faptul că există situații când consimțământul persoanei vătămate se cere a fi menționat expres și chiar în formă scrisă, așa cum se arată în cadrul unei contestații, nu invalidează varianta de răspuns de la litera A, întrucât exprimarea consimțământului în condițiile menționate, în certe situații prevăzute expres de lege, nu echivalează cu generalizarea acestei forme la toate situațiile și înlăturarea posibilității de a fi prezumat, cum eronat se indică în varianta de răspuns de la litera C.

Din acest motiv, singura varianta de răspuns corectă este cea de la litera A, contestațiile formulate fiind neîntemeiate.

Întrebarea nr.6 G1 (13 G2) a fost contestată de un candidat

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Pentru existența infracțiunii de viol prevăzută de art.218 Cod penal este necesar ca raportul sexual/actul sexual să se realizeze într-una din modalitățile alternative indicate în norma de incriminare, respectiv prin constrângerea victimei, prin punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința sau profitând de această stare.

Atunci când fapta se săvârșește prin constrângere fizică, adică prin folosirea forței fizice asupra victimei pentru a înfrânge rezistența acesteia și a face astfel posibil raportul/actul sexual (variante tip) ori celelalte acte, în cazul variantei asimilate, lovirea sau orice alte acte cauzatoare de suferințe fizice, sunt absorbite în conținutul infracțiunii de viol.

Numai în situația în care actele de violență - ca rezultat al constrângerii la raport/act sexual, au depășit o anumită intensitate, cauzând victimei leziuni traumatice (sau afectarea sănătății) care au necesitat pentru vindecare mai mult de 90 zile de îngrijiri medicale sau au pus în pericol viața victimei în orice mod se realizează forma agravată a infracțiunii de viol din alineatul 3 lit.e) al art.218 Cod penal.

Prin urmare, nu poate fi primită susținerea din contestație, formulată în sensul că infracțiunea de viol absoarbe în conținutul său doar acele violențe care se încadrează în limita prevăzută de art.193 alin. (1) Cod penal, nu și cele de la art.193 alin. (2) Cod penal, în condițiile în care, prin voința legiuitorului, nu a fost valorificată separat și incriminată ca variantă agravantă decât infracțiunea de vătămare corporală, în accepțiunea art.194 alin. (1) lit.b).

În consecință, vătămarea victimei în scopul săvârșirii violului, materializată în cauzarea unor leziuni ce au necesitat pentru vindecare două zile îngrijiri medicale, se consideră ca făcând parte din elementele constitutive ale infracțiunii de viol.

Ca atare, prin raportare la datele speței, varianta de răspuns corectă este cea de la litera B din barem.

Întrebarea nr.8G1 (1G2) a fost contestată de 5 candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera B, alături de varianta de răspuns de la litera C, indicată în barem.

Prin contestațiile formulate, se susține că, în ceea ce privește legitima apărare, și varianta de răspuns de la litera B, enunțată în sensul că „apărarea constă într-o faptă comisă cu intenție sau praeterintenție” este, de asemenea, corectă, în condițiile în care lipsa enumerării culpei, ca formă de vinovăție, nu schimbă cu nimic veridicitatea răspunsului. Se argumentează că, așa cum este redactat răspunsul de la litera B, afirmația pe care o conține - adică dacă apărarea constă într-o faptă comisă cu intenție sau praeterintenție, este adevărată din perspectivă juridică, iar pentru cazul în care se urmărește evidențierea tuturor celor trei forme de vinovăție, răspunsul trebuia formulat de o manieră care să impună aceasta, imperativ ori limitativ.

Comisia constată însă că singura variantă de răspuns corectă este cea indicată în barem la litera C, varianta de răspuns de la litera B fiind una greșită, întrucât furnizarea unui răspuns incomplet, chiar dacă în conținut este corect, rămâne un răspuns parțial corect, care nu are o valoare de adevăr egală și nu echivalează cu formularea unui răspuns corect.

Din acest motiv, afirmația că „apărarea constă într-o faptă comisă cu intenție sau praeterintenție”, nu poate fi considerată ca reprezentând o variantă de răspuns corectă, excluzând culpa, ca formă de vinovăție cu care poate fi deopotrivă comisă fapta în apărare, în condițiile legitimei apărări.

Întrebarea nr. 10 G1 (19 G2, 6 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Conform art.135 alin.1 Cod penal pentru antrenarea răspunderii penale a persoanei juridice este necesară îndeplinirea următoarelor condiții: să existe o entitate care are personalitate juridică; persoana juridică să nu fie exceptată de lege de la răspunderea penală; persoana juridică să fi săvârșit o infracțiune: în realizarea obiectului de activitate sau în interesul persoanei juridice ori în numele ei; infracțiunea să fie comisă de persoana juridică ca urmare a unei hotărâri adoptate în cadrul acesteia sau a neglijenței acesteia.

Totodată, potrivit reglementărilor art.200 Cod penal, această infracțiune are subiect activ nemijlocit unic reprezentat numai de mama naturală sau purtătoare, ceea ce înseamnă că este exclusă comiterea acestei infracțiuni de alte persoane fizice sau juridice.

Pe de altă parte, din conținutul art.135 alin.1 Cod penal rezultă că persoana juridică poate să comită orice infracțiune, inclusiv infracțiunea de omor, întrucât poate realiza condițiile de tipicitate, iar subiectul activ nu este circumstanțiat.

Așadar, criticile formulate în sensul că ar fi corecte răspunsurile indicate la lit. A sau B nu îndeplinesc cerințele legale referitoare fie la existența subiectului activ unic, fie la elementul material.

Pe cale de consecință, persoanei juridice îi este aplicabilă cauza justificativă prevăzută de art.20 Cod penal.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr.11G1 a fost contestată de un candidat

Contestația formulată este neîntemeiată, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera A, alături de varianta de răspuns de la litera B, indicată în barem.

Reglementând condițiile de aplicare a pedepsei complementare, art.67 alin. (1) Cod penal prevede că interzicerea exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară. De asemenea, la alineatul 2, se prevede că aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită.

Condiția arătată la alineatul 1 referitoare la felul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită însă și în cazul în care aplicarea interzicerii unor drepturi este obligatorie.

Cum în situația evocată în enunțul întrebării, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață rezultă că instanța nu poate aplica și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, deși, potrivit art.189 Cod penal, în cazul acestei infracțiuni aplicarea pedepsei este obligatorie.

Interzicerea unor drepturi - ca pedeapsă complementară, în cazul infracțiunii de omor calificat prevăzută de art.189 Cod penal se dispune numai atunci când pedeapsa principală stabilită de instanță este închisoarea, pedeapsa detențiunii pe viață fiind distinctă de pedeapsa închisorii, potrivit art.53 Cod penal.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A, care menționează că instanța va aplica și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, inculpatul fiind condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață pentru comiterea infracțiunii de omor calificat, este greșită, concluzie ce își păstrează valabilitatea, chiar dacă, așa cum se arată în contestație, degradarea militară se aplică și în cazul condamnării la detențiune pe viață, conform art.69 alin. (2) Cod penal.

Este adevărat că potrivit textului de lege evocat degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaților militari în activitate, în rezervă sau în retragere, dacă pedeapsa principală aplicată este închisoarea mai mare de 10 ani sau detențiunea de viață, însă această dispoziție legală se referă la pedeapsa complementară a degradării militare, reglementată distinct de pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, al cărei conținut, condiții de aplicare și executare sunt cele prevăzute la art.66-69 Cod penal.

Conform art.55 Cod penal, pedepsele complementare sunt: interzicerea exercitării unor drepturi, degradarea militară și publicarea hotărârii de condamnare.

Or, varianta de răspuns de la litera A menționează explicit pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi, care este distinctă de pedeapsa complementară a degradării militare, și care nu poate fi aplicată în cazul condamnării la pedeapsa detențiunii de viață.

De aceea, singura varianta de răspuns corectă este cea de la litera B din barem, contestația formulată fiind neîntemeiată.

Întrebarea nr. 13 G1 a fost contestată de 2 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Potrivit art. 32 alin.1 Cod penal „*tentativa constă în punerea în executare a intenției de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu și-a produs efectul*”.

Din interpretarea noțiunilor legale enunțate rezultă că în cazul tentativei imperfecte este posibilă desistarea în ceea ce privește infracțiunile de pericol concret.

În atare situație, doctrina și practica judiciară este unanimă în faptul că tentativa este posibilă în cazul infracțiunilor continuate, fiind exclusă existența tentativei în cazul infracțiunilor de pericol abstract.

În acest sens, se are în vedere definiția doctrinară a infracțiunii abstracte (consumarea se produce în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii infracționale prevăzute de lege) care este incompatibilă cu tentativă perfectă, care constă în executarea acțiunii infracționale complet, însă urmarea socialmente periculoasă nu s-a produs din cauze independente de voința făptuitorului.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Practic:

Întrebarea nr. 41G1 (41G2, 41G3) a fost contestată de doi candidați, care au arătat că răspunsul corect este cel indicat la litera A, iar nu cel de la litera C, așa cum figurează în barem.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul corect este cel indicat la liteta C, întrucât în cauză nu s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, în raport cu infracțiunea de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) și (4) din C. pen. raportat la art. 206 alin. (1) din C. pen.

În raport cu dispozițiile art. 154 alin. (1) lit. d), (2) și art. 155 alin. (1) C. pen., de la data săvârșirii faptei (25.11.2009) și până la data rămânerii definitive a sentinței penale nr.83/03.10.2015 a Judecătorei Sectorului 3 București, termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost împlinit, iar după această dată și până la momentul extrădării condamnatului, termenul de prescripție care a curs a fost cel al executării pedepsei, iar nu cel al prescripției răspunderii penale.

Potrivit dispozițiilor art. 155 alin. (5) din C. pen. admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal formulată de persoana condamnată în lipsă face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale.

În consecință, admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal formulată de condamnatul A., la data de 1 aprilie 2019, a determinat curgerea unui nou termen de prescripție a răspunderii penale, care nu s-a împlinit până la momentul soluționării cauzei la data de 1 aprilie 2020, astfel încât soluția de încetare a procesului penal indicată de candidați este una greșită.

Întrebarea nr. 42G1 (45G2, 44G3, 42G4) a fost contestată de 9 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la liteta B este cel corect, fapta fiind săvârșită în stare de recidivă postcondamnatorie, iar nu postexecutorie.

Potrivit dispozițiilor art. 106 C. pen., pedeapsa se consideră executată în cazul în care condamnatul nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare. Astfel, producerea efectelor definitive ale liberării condiționate constând în considerarea ca executată a pedepsei ce poate constitui primul termen al recidivei este supusă îndeplinirii unor condiții negative prevăzute de textul legal evocat.

Din datele speței a rezultat că după data liberării condiționate (04.06.2019) din executarea pedepsei de 3 ani închisoare ce îi fusese aplicată anterior pentru comiterea unei infracțiuni cu intenție, inculpatul a comis la data de 01.07.2019 o infracțiune de furt calificat, iar prin sentința penală nr. 732/5.10.2021, definitivă la data de 01.12.2021, s-a dispus condamnarea sa și revocarea liberării condiționate.

Astfel, producerea efectelor definitive ale liberării condiționate a fost împiedicată prin comiterea unei noi infracțiuni și revocarea liberării, iar pedeapsa nu putea fi considerată ca fiind executată prin împlinirea termenului de 150 de zile ce constituia restul de pedeapsă și, totodată, termen de supraveghere potrivit art. 100 alin. (6) C. pen.

În consecință, forma pluralității de infracțiuni ce se impunea a fi reținută era ce a recidivei postcondamnatorii, iar nu postexecutorii, răspunsul indicat în barem fiind corect.

Întrebarea nr.43 G1 (43G2, 45G3) a fost contestată de 4 candidați.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la lit. B este corect.

Sușinerile în sensul că subiectul activ al infracțiunii de spălare de bani este societatea comercială X excedează obiectului speței, având în vedere că întrebarea formulată în enunț vizează exclusiv faptele comise de către inculpatul B. Pe de altă parte, potrivit art. 135 alin. (3) C. pen., răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit la săvârșirea aceleiași fapte.

Din datele expuse în speță rezultă că scopul urmărit de către inculpatul B a constat în disimularea *provenienței și circulației* sumei de 200.000 de euro, ulterior consumării infracțiunii de cumpărare de influență. Scopul menționat se circumscrie dispozițiilor art.49 alin. (1) lit.b) din Legea nr.129/2019, împrejurare care, alături de menționarea expresă a datei comiterii faptei ulterior înțelegerii din luna noiembrie 2020, conduce la concluzia că Decizia Curții Constituționale nr. 418/2018, invocată de către unul dintre candidați, nu era incidentă în cauză.

Corelativ infracțiunii de trafic de influență comise de inculpatul A, care s-a consumat chiar la momentul pretinderii, s-a consumat și infracțiunea de cumpărare de influență comisă de inculpatul B. Acceptarea pretinderii menționată în enunțul speței are semnificația variantei alternative a elementului material al promisiunii, întrucât, așa cum s-a arătat în doctrină, promisiunea constituie angajamentul sau făgăduiala cumpărătorului de influență că va remite o sumă de bani. Pentru a reține această modalitate de comitere, nu are importanță dacă inițiativa aparține traficantului de influență, care a comis anterior promisiunii un act de pretindere. În consecință, de la momentul introducerii în circuitul de plată către destinatar a sumei ce constituia obiectul traficului, aceasta dobândește caracterul unui produs al infracțiunilor corelative de cumpărare și trafic de influență. Având în vedere că din datele speței rezultă că încheierea contractului fictiv s-a făcut explicit în scopul disimulării provenienței și circulației sumei de 200.000 de euro, activitatea desfășurată de inculpatul B îndeplinește și cerințele de conținut tipic al infracțiunii de spălare a banilor.

Întrebarea nr. 44G1 (43G3, 43G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la litera B este corect, în speță impunându-se reținerea și a infracțiunii prevăzută de art. 9 din Legea nr. 143/2000.

Din datele speței a rezultat că inculpatul I.M. a asigurat atât suma de 7.000 USD destinată cumpărării efective a cantității de droguri, cât și sumele de bani necesare pentru deplasarea și cazarea celorlalți inculpați, în vederea realizării importului drogurilor.

Infracțiunea prevăzută de art. 9 are un caracter autonom, raționamentul care se regăsește în Decizia de soluționare a recursului în interesul legii nr.38/2008 în sensul caracterului de normă de trimitere a dispozițiilor care se regăseau în art. 10 din forma anterioară a legii fiind pe deplin valabile în continuare. Astfel, dispozițiile de la art. 9 din lege constituie norme de trimitere care împrumută sancțiunea din cuprinsul unei alte norme și o întregesc cu un spor, devenind independentă de aceasta. Elementul material al infracțiunii

prevăzute de art. 9 din Legea nr. 143/2000 este diferit și are un alt înțeles decât acțiunile care constituie modalități alternative ale infracțiunilor la care se referă norma de trimitere. Finanțarea are semnificația de a da, de a pune la dispoziție bani pentru a susține o activitate. În acest sens, finanțarea are o sferă mai largă de cuprindere decât cumpărarea de droguri sau importul acestora, întrucât textul de incriminare are în vedere asigurarea sumelor de bani necesare pentru un complex de activități, iar nu numai a celor pentru achiziția propriu-zisă a drogurilor, împrejurare care îi imprimă faptei o pericolozitate mai mare și justifică stabilirea unor limite de pedeapsă superioare.

Distincția pe care unul dintre candidați încearcă să o inducă, respectiv că prin modificarea infracțiunii prevăzute de art. 9 din Legea nr.143/2000, care anterior intrării în vigoare a noului Cod penal se regăsea în cuprinsul art. 10 din lege și presupunea sub aspectul elementului material *organizarea, conducerea sau finanțarea faptelor*, în anul 2021 nu mai poate fi reținută această infracțiune spre deosebire de anul 2012, este neîntemeiată. Eliminarea din conținutul textului de incriminare a modalităților alternative ale *organizării și conducerii* și menținerea doar a variantei *finanțării* reprezintă opțiunea legiuitorului și nu poate conduce la concluzia susținută de candidat, în sensul că în prezent nu ar mai putea fi reținută prin raportare la operațiunea de cumpărare de droguri întrucât ar constitui o dublă incriminare.

Întrebarea nr. 45G1 (42G2, 42G3, 45G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la litera A este corect, faptele reținute în sarcina inculpatului nefiind prevăzute de legea penală.

Din datele speței a rezultat că referitor la prima infracțiune de evaziune fiscală, inculpatul a evidențiat în contabilitatea societății toate operațiunile comerciale pe care le-a desfășurat, însă nu a evidențiat în actele contabile și în declarațiile fiscale TVA-ul și impozitul pe venit. Referitor la cea de-a doua infracțiune de evaziune fiscală s-a arătat că după ce societatea B. a devenit plătitoare de TVA, inculpatul a înregistrat în contabilitate toate operațiunile comerciale efectuate, însă nu a evidențiat în actele contabile și nu a declarat organelor fiscale TVA și impozitul pe venit.

Potrivit art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 constituie infracțiune de evaziune fiscală și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amenda, dacă este săvârșită în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a *operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate*.

Norma de incriminare are în vedere din perspectiva elementului material al infracțiunii omisiunea evidențierii operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate, iar nu a sumelor datorate cu titlul de obligații fiscale către bugetul de stat. Dacă operațiunile comerciale și veniturile realizate au fost evidențiate în contabilitate, nu poate fi reținută existența infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, întrucât contribuabilul a îndeplinit obligația prescrisă de lege. De asemenea, în ceea ce privește nedeclararea la organul fiscal competent a TVA sau a impozitului pe venit, întrucât nu s-a realizat o ascundere a veniturilor impozabile, iar organele fiscale pot lua la cunoștință de

acestea prin simpla verificare a actelor contabile ale contribuabilului, nu poate fi reținută existența infracțiunii de evaziune fiscală.

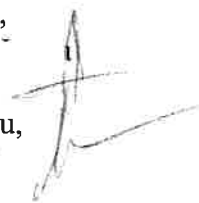
Subsecvent, de vreme ce nu poate fi reținută existența vreuneia dintre infracțiunile de evaziune fiscală, nu poate fi reținută nici infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 129/2019, lipsind condiția ca bunul, respectiv sumele de bani, să provină din comiterea unei infracțiuni, astfel încât răspunsul indicat la litera A în barem este cel corect.

Criticile formulate de candidați referitoare la neindicarea în cuprinsul enunțului speței a naturii și tipului actelor contabile nu sunt întemeiate, informațiile furnizate fiind suficiente și clare pentru a putea verifica îndeplinirea condițiilor de tipicitate în cazul fiecăreia dintre infracțiuni.

Președinte,

Membru,

Membru,